

forflag indeholde; ellers vil Loven kun forøge den allerede alt for tunge Byrde, der hviler paa Hartkornet, idet den bestaaende, for Hartkornet uretfærdige, Fordeling af Bescatning af fast Ejendom opretholdes og der indføres ny og meget indviklede Regler, som ville kræve særlige Kundskaber og meget Arbejde uden at paaføre Landkommunerne som Helhed andet end Tab. De ubetydelige Fordele, som enkelte Kommuner kunne opnaa paa andre Kommuner's Bescostning ved at faa en Brødel af den Indtægt, som en Mand, der boer uden for Kommunen, har af Ejendom i Kommunen, vil som Regel være forsvindende imod de forøgede Udgifter, som paaføres Kommunen.

Jeg maa derfor anse det forelagte Lovforflag for skadeligt for Landbruget og kun egnet til at skaffe Embedsmænd, hvis der ikke i Lovforlaget optages Bestemmelser om at hæve den nuværende for Hartkornet uretfærdige kommunale Bescatning.

For saa vidt mit Hovedforflag ikke vedtages, kan jeg — med mine subsidiaire Ændringsforflag — tiltræde Flertallets Affattelse af Lovforlaget dog med følgende Forbehold:

Jeg kan ikke tiltræde den i § 4 indeholdte Bestemmelse: „Dog bemærkes, at Nettoindtægten af Jordbrug, som ikke er bortforpagtet, sættes til 4 pCt. af Ejendommens (derunder indbefattet Bygninger, Bescatning og ud- og indvendig Inventarium) Værdi i Handel og Wandel kun med Fradrag af Prioritetsrenter“. Det vil altsaa sige, at Sogneraadet hvert Aar i et Møde kan foretage en Takseration af de faste Ejendomme, der ligge i Kommunen, et Arbejde, som ellers for hver Ejendom er indviklet, bekosteligt og kræver Tid. Ganste vist gælder denne Takseration kun den mellemkommunale Bescatning; men naar denne Fremgangsmaade først ved Lov er fastslaaet, kan den med fuld Berettigelse udvides, og det vilde efter min Mening da være langt bedre, at lægge al Skat paa fast Ejendom efter denne Takseration, ophæve Hartkornsskatten og ikke indføre

ingen Bygningsstat. Smidlertid bestrider jeg en saa løs Takserations Berettigelse, og naar det i Flertallet's Betæntning fremføres, at denne Fremgangsmaade som Regel benyttes i mange Kommuner, kan jeg ikke indrømme dette og maa, for saa vidt det virkeligt skulde være Tilfældet, anse det for en højst uheldig Fremgangsmaade.

Heller ikke kan jeg tiltræde de i ovennævnte Betæntning fremsatte Betragtninger og Beregninger over de Vættelser, som med Flertallet's Forflag vilde tilflyde Landbruget, idet jeg tror, at disse Beregninger ikke vilde holde Stik, fordi de gaa ud fra Forudsætninger, som ikke indtræffe. Det vil saaledes straks falde i Øjnene, at naar i en Kommune andre Interesser end Landbrugets ere de overvejende, og som Følge deraf Landbruget kun er repræsenteret med en Minoritet i Sogneraadet, er der ingen Grund til at tro, at Sogneraadet skulde søge at fritage Hartkornet for en saa stor Del af Bescatningen som muligt; tværtimod; men i saadanne Kommuner vilde da netop Hartkornet blive bebyrdet — og muligvis overbebyrdet — paa Grund af Tilstedeværelsen og Udviklingen af andre Erhverv, der paaførte Kommunen Byrder, uden at deltage i Bescatningen. Den mod Landbruget uretfærdige Bescatning kan kun hæves ved enten at lægge Skat paa al fast Ejendom eller hæve Hartkornsskatten.

Et Mindretal (E. Bluhme) kan ikke slutte sig til Forlaget, der fremtræder som Lov om en personlig Kommuneskat, medens det nærmest har Karakter af en Lov om mellemkommunal Skatudveksling, og naar Agrarpartiet vel paa sit Program har udtalt Ønsket om en mellemkommunal Bescatning, da maa Mindretallet beklage, at der i sammes Program ingen Antydning er givet af, i hvilken Retning saadant Lovforflag skulde gaa og ikke heller er antydet noget Kendskab til det forelagte Forflag. Mindretallet mener i høj Grad at turde bestride, at Forsla-